

Σεβασμιώτατε πάτερ και δέσποτα,

Σεβαστοί πατέρες,

Ευλογημένε λαέ του Κυρίου.

Αυτή την αγία και φοβερά ώρα της προσωπικής μου πεντηκοστής, δοξάζω τον Τριαδικό Θεό, ο οποίος παραβλέποντας τις αμαρτίες και τις ανθρώπινες αδυναμίες μου με αξιώνει να λάβω τον πρώτο βαθμό της Ιερωσύνης. «Ὁν τρόπον ἐπιποθεῖ ἡ ἔλαφος ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων, οὕτως ἐπιποθεῖ ἡ ψυχὴ μου πρὸς σέ, ὁ Θεός», ἐτσι και εγώ πορευόμαι προς το «ὕδωρ το ζων».

Αισθάνομαι ευλογημένος από τον Θεό που γεννήθηκα και μεγάλωσα σε μια οικογένεια με νουθεσία Κυρίου. Από μικρό παιδί αγάπησα τον Χριστό και την Εκκλησία. Έτσι, η ζωή μου και η καθημερινότητα μου συνδέθηκε με την ενοριακή ζωή αλλά και την διακονία του Ιερού Βήματος και μάλιστα αυτού που έχω την ευλογία να στέκομαι ἐμπροσθεν αυτήν την ώρα. Η χάρις των Αγίων Πεντεκαίδεκα Ιερομαρτύρων τους οποίους ευλαβούμαι θερμά, εύχομαι να με οδηγή στην ιερατική μου ζωή και ζητώ τις πρεσβείες τους.

Η ημέρα της χειροθεσίας μου σε αναγνώστη στις 24 Δεκεμβρίου 2009 από τον μακαριστό μητροπολίτη κ. Εμμανουήλ, ήταν μια σπουδαία ημέρα της ζωής μου. Αυτήν την ημέρα, άναψε η πρώτη φλόγα μέσα μου και αναζωπυρώθηκε ο πόθος μου για την ιεροσύνη.

Θα ήθελα αυτή τη στιγμή να μου επιτρέψετε να αναφερθώ σε όλα εκείνα τα πρόσωπα που συνέβαλαν σε όλη την πνευματική μου πορεία έως σήμερα.

Ευχαριστώ τους αγαπημένους μου γονείς Ηλία και Σοφία για όλα όσα μου προσέφεραν όλα αυτά τα χρόνια και τους ζητώ να συνεχίσουν να προσεύχονται για μένα. Αφοσιώθηκαν πραγματικά, ώστε να μην λείψει ποτέ τίποτε σε μένα και στα τέσσερα αδέρφια μου. Ιδιαίτερως όμως τους ευχαριστώ για την γεμάτη αγάπη και κατανόηση στάση τους, που έδειξαν στον πόθο μου για την ιερωσύνη, στην οποία δεν προέβαλαν καμία αντίρρηση. Μαζί δε με τους γονείς μου ευχαριστώ και τα αδέρφια μου, τη Δόμνα, τον Αθανάσιο, την Αικατερίνα και την Αλεξία για την υπομονή που κάνουν με τις ιδιορρυθμίες μου τόσα χρόνια.

Δεν μπορώ να ξεχάσω τα αγαπημένα μου πεθερικά που με πολύ ενθουσιασμό δέχτηκαν την απόφαση μου καθώς και τα μέλη που προστέθηκαν στην οικογένεια, τον Απόστολο με την μικρή Μαριάμ, την Χαρίκλεια και τον Παναγιώτη.

Ευχαριστώ πολύ τον παππού Θανάση, και τις γιαγιάδες μου Δόμνα και Κατερίνα, και όλους τους κατά σάρκα συγγενείς για την κατανόηση και την στήριξη, που έδειξαν και δείχνουν σε αυτή την απόφαση μου και εύχομαι κάθε βοήθεια και ευλογία από τον Θεό.

Επιτρέψατέ μου Σεβασμιώτατε, να αναφερθώ στο στήριγμα της ζωής μου, την αγαπημένη μου σύζυγό Μαρία, η οποία μου χάρισε ό,τι πολυτιμότερο έχω στην ζωή μου, τα δύο μας παιδιά. Η αγάπη της, η στήριξή της και η πίστη της στον Θεό και σε μένα είναι για μένα δύναμη και έμπνευση. Μέσα από τις καθημερινές θυσίες της, την υπομονή και την κατανόησή της, με βοήθησε να φτάσω σε αυτή τη σημαντική στιγμή της ζωής μου. Με την παρουσία της, μου δίνει το κουράγιο να ανταποκριθώ στις μεγάλες ευθύνες του ιερού διακονήματός μου. Ας είναι η ευλογία του Θεού πάντοτε μαζί της και στα παιδιά μας.

Ωστόσο, σημαντικό ρόλο στην πνευματική μου ζωή έπαιξε ο αείμνηστος πατήρ Δημοσθένης, που αναπαύομαι στο πετραχήλι του κάθε φορά που κάτι με βάραινε ή με προβλημάτιζε. Η ευλογημένη προτροπή του και η από καρδιάς έκφραση της εμπιστοσύνης του σε μένα ήταν που με παρακίνησε να αποφασίσω οριστικά την στροφή μου προς τον ιερό κλήρο. Θα τον ευχαριστώ από την καρδιά μου για την πνευματική του φροντίδα και την επαγρύπνηση. Ο Θεός να τον αναπαύσει. Το έργο αυτό πλέον, έχει αναλάβει αντάξια, ο κατά σάρκα υιός του, πατήρ Χριστόδουλος, ο οποίος με ενθάρρυνε και αυτός στην απόφασή μου αυτή και είναι πάντα κοντά σε μένα και την οικογένειά μου για κάθε μας πνευματική ανάγκη. Τον ευχαριστώ δεόντως για την πατρική του αγάπη.

Δεν μπορώ να ΜΗΝ θυμηθώ την αμέριστη συμβολή και βοήθεια του π. Νικολάου Πιλιτσόπουλου, του π. Επιφανίου Θεοδωρίδη, του π. Παναγιώτη Μποζάνη και άλλων κληρικών της μητρόπολης μας αλλά και λαϊκών όπως του φίλου μου Γιάννη, του κ.Νίκου και της κα.Δέσποινας, του κ.Δημήτρη και άλλων στενών και οικογενειακών φίλων που ειλικρινά τους είμαι ευγνώμων ιδίως για τους τελευταίους μήνες που στήριξαν έμπρακτα την απόφαση μου και τους ζητώ να συνεχίσουν να εύχονται για εμένα.

Τελειώνοντας, Θα ήθελα ενώπιον πάντων να ευχαριστήσω Εσάς Σεβασμιώτατε, για την ειλικρινή αγάπη με την οποία με περιβάλλατε από την πρώτη στιγμή που με γνωρίσατε, καθώς και για την εμπιστοσύνη Σας προς το πρόσωπό μου. Δεν υπάρχουν λόγια όμως, να Σας ευχαριστήσω και για κάτι πιο μεγαλειώδες, για το δώρο που σε λίγο πρόκειται να λάβω από τα τίμια χέρια Σας, την ιερωσύνη. Τίποτε δεν μπορεί να αποτελέσει αντίδωρο στην προσφορά Σας αυτή. Σας υπόσχομαι όμως ότι θα αγωνισθώ με όλες μου τις δυνάμεις στην διακονία που σήμερα μου ανατίθεται και θα προσπαθήσω να φανώ αντάξιος των προσδοκιών Σας.

Αγαπητοί εν Κυρίω αδελφοί σας είμαι ευγνώμων που ήρθατε σήμερα εδώ με τόση πολλή αγάπη και χαρά για να συμμετάσχετε στην χαρά μου. Σας παρακαλώ να με συγχωρήσετε, αν ποτέ σας παρεπίκρανα. Μην με ξεχνάτε, αλλά να με έχετε στην προσευχή σας.

Σεβασμιώτατε! «Νυν επέστη ο καιρός»! Γενηθήτω το θέλημα του Κυρίου Αμήν!